

הערל פרק שמיני יבמות

עא.

עין משפט
גב מצוה

- א מ"א מ"ב פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ב מ"ג מ"ד פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ג מ"ה מ"ז פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ד מ"ח מ"י פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ה מ"י מ"ג פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ו מ"ג מ"ה פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ז מ"ה מ"ז פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ח מ"ז מ"ט פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- ט מ"ט מ"א פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- י מ"א מ"ג פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יא מ"ג מ"ה פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יב מ"ה מ"ז פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יג מ"ז מ"ט פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יד מ"ט מ"א פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- טו מ"א מ"ג פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- טז מ"ג מ"ה פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יז מ"ה מ"ז פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יח מ"ז מ"ט פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- יט מ"ט מ"א פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
- כ מ"א מ"ג פ"ט מהלכות קרבן פסח הלכה ז:

בו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

המרת דת פוסלת. דאם המיר דמו ונתכרו מעשיו לציון שצמשים אמר רחמנא לא יאכל זו: ה"ג כל ערל לא יאכל זו למא לי. זו מאי ממעט. ולא גרסינן תושב ושכיר כלל דהא אוקימנא כולי קרא לג"ש ועקרין ליה מפשטיה לגמרי: ממנו. אל תאכלו ממנו נא. כיון דאמרת

המרת דת פוסלת ואין המרת דת פוסלת במעשר אבל ערל לא יאכל בו למא לי (ב) בו אינו אוכל אבל אוכל הוא במצוה ומרור (ג) ואיצטריך לכתב ערל ואיצטריך למכתב כל בן נכר דאי כתב רחמנא ערל משום דמאים אבל בן נכר דלא מאים אימא לא ואי כתב רחמנא כל בן נכר משום דאין לבו לשמים אבל ערל דלבו לשמים אימא לא צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

בו למעוטי ממנו נמי למעוטי משמע: לכדברה ר' לקמן בפרקין (דף ע"ד.) תלתא ממנו כתיבי בפסח כו': ורבי עקיבא הוה שושב ושכיר דפסח מאי עבדי ליה. הא ליכא לאוקמי בעבד עבדי כלל: לאיסווי עבדי וגבעווי מהול. שלא יאכל בפסח: גבעווי. סס אומה שמוהלין ענמן: והני מולין נינהו. בתמיה ול"ל למעוטיהו הא ערלים נינהו ומכל ערל"ם מימעטי:

זערו ישראל. לענין נדר מולין נינהו דהך אחר לשון ערל וישראלים לא קרי להו ערלים ועובדי כוכבים לא קרי להו מולין: וקטן שנוגד מהול. וקסבר ר"ע קטן שנוגד מהול צריך להטויף ממנו דם ברית: ור"א.

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

תרומה. דקיימנא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשמה דנפקא לן מותבא כמים צקטו וכשמן צעלמומיו: מעבבא. מאכילת תרומה: אין לי. לעבד בפסח אלא מילת זכריו שיש לו צשעת עשיה גזבי מילת זכריו כתיב (שמות יג) ואי יקרב לעשותו והיינו שחיטה וגבי עבדיו כתיב (ספ"א) לא יאכל זו דאפילו לא הוה ליה עבד צשעת עשיה והיה לו צשעת אכילה מעבדו מן אכילת פסחו: מנין לישן כו'. דגבי צנים נמי אס ראי לימול צשעת אכילה ולא היה לו צשעת עשיה מנין שמעבדו מאכילת פסחו: סמולד נומר אז או. אז יקרב לעשותו אז יאכל זו: אלא זכריו. דמצינן להו צשעת אכילה אלמא דלא הו צשעת עשיה היכי דמי לאו דאיתילוד ביני בני: אלא הכא בשחללנו חמה.

זהו המרת דת פוסלת בו. זו דכל ערל לא צעו למדרש הכי דאין ערלות פוסלת במעשר דלמורא דרשין ומוקמינן ליה לחייב במנה ומרור ומנו דזן נכר לא שייך למדרש הכי זו אינו אוכל אכל אוכל הוא במנה ומרור ולא שמועין דלא אסור במנה ומרור לא

צריכא ממנו ממנו למא לי (ד) לכדברה א"ר יצחק אמר רר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא וכול זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבוויי שכן (מעשי"ם כרות"ם בדב"ר העב"ר) מחוסר

ללא ממעט להו איל לטעמיה דאמר בהחולץ גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וצקטן מהול סבילא ליה א"ל להטויף ממנו דם ברית: קטן ענן של מוך שמנה: מהו לסוכו ענן של

- (א) פסחים כח: (ג, טו.) סס
- טו. זמחם כח: (א, טו) ו
- הוספות פסחים קכ. ד"ה
- כל זן, (ד) פסחים טו. (לקמן
- ע. ע"ש, (ט) ס"ח גבעווי,
- (ו) ע"ז ח. מדרים לא:
- (ז) שנת קלה, (ח) (לעיל
- מו, (ט) גבירות לא: ושי"ג,
- (י) ז"ל רבה ולקמן ע"כ
- אמר רבה כגון שהיו אבי
- ואמו רבי אכל הכא רבה הוא
- דמסיק כגון שחללו חמה,
- (ס) שנת קלו. ובס"א כל זה
- אינו, (ס) ס"ח גבעווי,
- (ס) (שמות יג), (ס) (מהלכות
- קטן, (ס) (ש"כ, (ט) (וע"ע
- מוס' ע"ז ח. מ' ד"ה ה"ג
- קוטן).

תורה אור השלם

1. ובי גזר אהרן גר וְעִשָּׂה פֶּסַח לִּי הַמּוּל לֹא כָל זָכָר וְאִי יִקְרָב לְעִשְׂתּוֹ וְדָוָה בְּאַחֲרֵי הָרֶצֶץ וְכֵן עָרַל לֹא יֵאָכֵל בוֹ. שמו"ב יב מה אמרלו מפונג נא ובקש מבשל בפנים כי אם צלי אי ראשו על כרעיו ועל קרבו: שמו"ב ט
2. אלא שיש מוקד אהרן והוא צרע או נב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר ודבנע ככל טמא נפש או איש אשר תצא מפונג שבת צרע: ויקרא כב
3. וכל זר לא יאכל קדש תושב ברוך וְשֹׂכֵר לֹא יֵאָכֵל יֵאָכֵל קדש: ויקרא כב
4. וְשֹׂכֵר וְשֹׂכֵר לֹא יֵאָכֵל בוֹ: שמו"ב יב מה
5. וְכָל עֶבֶד אֲשֶׁר אֵישׁ מִקְרָב קָסָף וּמִלְקָתָהּ אִתּוֹ אֵין יֵאָכֵל בוֹ: שמו"ב יב מה

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה דלי ווי' בתרומה היה ליה לכותם:

קונם שאני נהנה לערלים. מה שאני נהנה מן הערלים אסור עלי כקונם. וקונם הוא לשון הקדש (ע"ז ב.). צריך להטיף ממנו דם ברית. חיישינן שמא עלה כפונה היא (שבת קלה). דברה תורה בלשון בני אדם. הכי משמע בני אדם (נדרים ג.). הלצתו חמה. שגף ממנו החולי ולא מנפוגו (שבת קלז.).

מוסף רש"י

קונם שאני נהנה לערלים. מה שאני נהנה מן הערלים אסור עלי כקונם. וקונם הוא לשון הקדש (ע"ז ב.). צריך להטיף ממנו דם ברית. חיישינן שמא עלה כפונה היא (שבת קלה). דברה תורה בלשון בני אדם. הכי משמע בני אדם (נדרים ג.). הלצתו חמה. שגף ממנו החולי ולא מנפוגו (שבת קלז.).